
"Hem bütün tarih-i hayatı ve neşrettiği şefkatkârâne mekârim-i ahlâk, kemâl-i şefkat ve refetini gösterdiği gibi,.. Ümmetinin bütün saadetleriyle kemâl-i şefkatinden alâkadar olduğu" Rasulullah'ın ümmetiyle alakadar olup, şefkat gösterdiğinin izahı?

"Evet, rivayet-i sahiha ile mahşerin dehşetinden herkes, hattâ enbiya dahi "nefsî, nefsi" dedikleri zaman, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm "ümmeî, ümmetî" diye refet ve şefkatini göstereceği gibi, yeni dünyaya geldiği zaman, ehl-i keşfin tasdikiyle, validesi onun münâcâtından "ümmeî, ümmetî" işitmiş."

"Hem bütün tarih-i hayatı ve neşrettiği şefkatkârâne mekârim-i ahlâk, kemâl-i şefkat ve refetini gösterdiği gibi, ümmetinin hadsiz salâvatına hadsiz ihtiyaç göstermekle, ümmetinin bütün saadetleriyle kemâl-i şefkatinden alâkadar olduğunu göstermekle hadsiz bir şefkatini göstermiş."(1)

Peygamber Efendimiz (asm)'in bütün hayatı onun eşsiz şefkatinin bir delili ve ispatı niteliğindedir. Resul-i Ekrem Efendimizin ne derece müşfik, şefkatli ve ümmetine düşkün olduğu bir âyette şöyle ifade edilmektedir:

"Size kendi aranızdan öyle bir peygamber geldi ki, sıkıntıya düşmeniz O'na çok ağır gelir. Kalbi sizin için titrer, müminlere karşı pek şefkatli ve merhametlidir." (Tevbe, 9/128)

Âyet-i Kerîmede haber verildiği gibi, Allah Resûlü, kendi içimizden ve kendi cinsimizdendir. O, melek değil, beşerdir; Kureyş ehliindedir. O ümmetine çok düşkündür; onların üzülmeleri O'na çok ağır gelir. Ümmetinin dünyada ve ahirette sıkıntıya düşmesi O'nu çok müteessir ve mahzun eder. Onların azap görmeleri şöyle dursun, küçük bir zahmete ve sıkıntıya maruz kalmaları dahi O'nu üzer ve son derece rahatsız eder. Çünkü O öyle bir resûldür ki, azîzdir; yani büyük bir izzet sahibidir. Bu bakımdan ümmetini sıkıntıya sokan şeyler O'nu fazlasıyla rahatsız eder. Ümmetinin zor durumda kalmasına asla razı olmaz. Onların bütün dertlerini ve kederlerini ruhunun derinliklerinde hisseder.

Güzel ahlâkın her şubesinde olduğu gibi, merhamette de en ileri olan Habib-i Kibriya Efendimiz (asm.), daha dünyaya geldiği dakikada "ümmetî ümmetî" (ümmetim, ümmetim) dediği gibi, hayatı boyunca da hep ümmetini düşünmüş, onların dünyevî ve uhrevî saadetlerini temin için gayret göstermiştir. Hem mahşerde herkes "nefsî nefsî" diyeceği zaman, yine O, "ümmetî ümmetî" diyerek onların cehennem ateşinden kurtulmaları için Cenâb-ı Hakk'a yalvaracak ve böylece ümmetine olan şefkat ve merhametini en ileri derecede gösterecektir.

Resul-i Ekrem Efendimizi (asm.) en çok düşündürüp mahzun eden, ümmetinden ahirette cehennem azabına düşecek olanların hâlidir. Ümmetini cehennem azabına götüren bir yola düşmemesi için ikaz eden Allah Resûlü (asm), onların hep hayırlara, güzelliklere mazhar olması hususunda da çok hırslıdır.

"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik" (Enbiya Suresi 21/107) âyeti Resulullah Efendimizin (asm.) gayet ince bir şefkati ve derin bir merhameti olduğunu ifade etmektedir.

(1) bk. [Lem'alar, Dördüncü Lem'a.](#)